

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἑυκκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Α μερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐτάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 25 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 34

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Πέμπτη πρωτῇ

Λαιτρεντέ μου Μάστερ-Τζέροβη—

Μπάρμπα-Μακρο-

πόδη—

Πέντλετον-Σμίδ!

Κοιμηθήκατε κα-
θόλου χθὲς βράδυ;
Ἐγὼ δὲν ἔκλεισα μά-
τι. Οὔτε μιὰ στιγμή.
Ἦμουν τόσο θαμπω-
μένη κι' ἐνθουσιασμέ-
νη καὶ σαστισμένη κι'
εὐτυχισμένη! Δὲν πι-
στεύω νὰ μπορέσω νὰ
ξανακοιμηθῶ ποτέ στὴ
ζωή μου οὔτε καὶ νὰ
φάω κἄν. Ἐλπίζω
ὅμως ἔσεις—ἐσὺ—
νὰ κοιμηθήκες. Πρέ-
πει, ξέρεις, γιατί ἔτσι
θὰ δυναμώσης γρηγο-
ρώτερα καὶ θὰ μπο-
ρέσης νὰ ἐρθῇς νὰ με
βρῇς.

Ξέρεις ὅτι μοῦ ἔρ-
χεται τρέλλα ὅταν
σκέπτομαι πόσο βα-
ρεῖά ἦσουν ἄρρωστος
—κι' ἐγὼ δὲν εἶχα
ιδέα ὅλον αὐτὸ τὸν
καιρό! Ὅταν χτὲς ὁ
γιατρός κατέβηκε μα-
ζί μου ὡς κάτω γιὰ
νὰ με βάλῃ μες στ'
ἀμάξι, μοῦ εἶπε ὅτι
ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες εἶ-
χαν χάσει κ' ἔλπι-
δα γιὰ τὴ ζωὴ σου.
ὦ, Τζέροβη μου, ἂν
γινόταν ἓνα τέτοιο
πράγμα, τὸ φῶς γιὰ μέ-
να θὰ εἶχε χαθεῖ γιὰ
πάντα ἀπὸ τὸν κόσμον.
Γνωρίζω πὼς κάποια

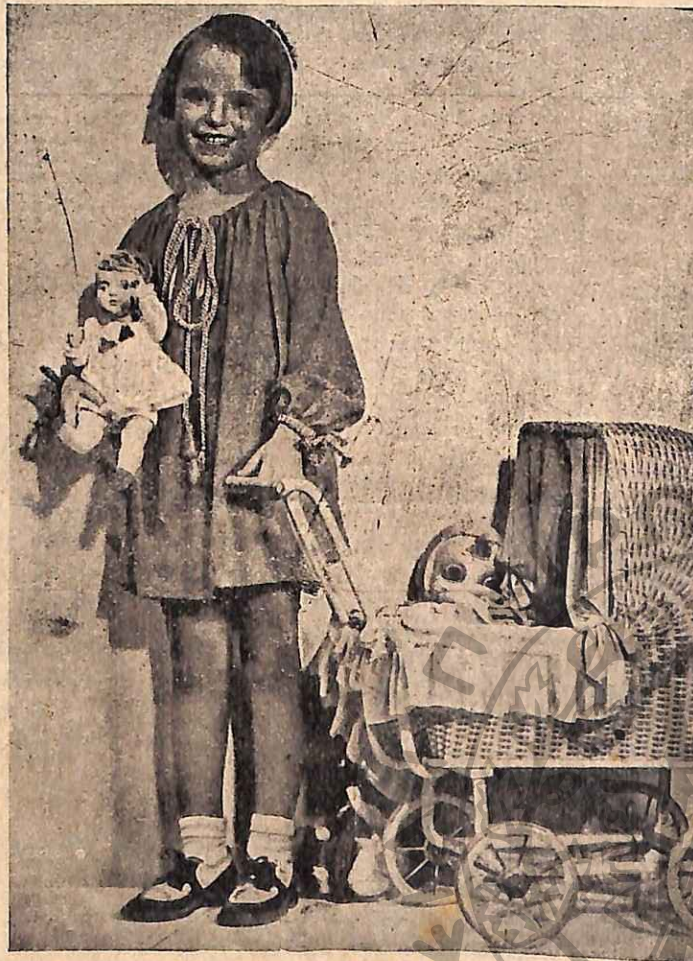
μέρα—σὲ πολὺ μακρυνὸ μέλλον—κά-
ποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας θ' ἀναγκασθῇ
ν' ἀφήσῃ μόνο του τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ

τότε τοῦλάχιστο θὰ ἔχουμε ζήσει τὴν
εὐτυχία μας καὶ θὰ μένουν οἱ ἀναμνή-
σεις ποὺ θὰ γεμίζουν τὴ ζωὴ ἑκεί-
νου ποὺ θ' ἀπομείνῃ. Εἶχα σκοπὸ νὰ
σοῦ γράψω ἓνα γράμμα γιὰ νὰ σοῦ
φτιάξω τὸ κέφι σου, καὶ τώρα βλέ-

πω πὼς πρέπει νὰ
φτιάξω πρῶτα τὸ δικό
μου κέφι. Γιατί μῦλο
ποὺ νοιώθω τὸν ἑαυτό
μου τόσο εὐτυχισμένη
ὅσο δὲν θὰ τ' ὀνειρευό-
μουν ποτέ, ἀντὶ νὰ εἴ-
μαι εὐθυμῇ, εἶμαι με-
λαγχολικῇ. Ὁ φόβος
μήπως σοῦ συμβῇ τί-
ποτε βαραίνει τὴν
καρδιά μου σὰν μολύ-
δι. Ἀλλοτε μποροῦσα
νὰ εἶμαι πάντοτε ξέ-
νοιαστὴ καὶ ἐπιπόλαιη
καὶ ἀδιάφορη, γιατί
δὲν εἶχα τίποτε πο-
λύτιμο νὰ χάσω. Τώ-
ρω ὅμως—σ' εἶπα μου
τὴ ζωὴ θὰ ἔχω μιὰ
Μεγάλῃ Ἑγνοία. Κά-
θε φορὰ ποὺ θὰ βρί-
σκεσαι μακριά μου,
θὰ βάζω με τὸ νοῦ
μου ὅλα τ' αὐτοκίνη-
τα ποὺ μποροῦν νὰ σὲ
κόψουν, καὶ ὅλες τίς
ἐπιγραφές ποὺ μπο-
ροῦν νὰ πέσουν ἐπάνω
στὸ κεφάλι σου, καὶ ὅ-
λα τὰ φρικτὰ καὶ ἀπαί-
σια μικρόβια ποὺ μπο-
ρεῖς νὰ καταπιῇς. Εἶ-
χασα γιὰ πάντα τὴ γα-
λήνη τοῦ μυαλοῦ μου,
ἢ ἀλήθεια ὅμως εἶναι
πὼς ποτέ δὲν μοῦ ἄρε-
σε ἡ ἀπόλυτὴ εὐτυχία.

Ἀχ, σὲ παρακα-
λῶ, γίνε καλὰ γρή-
γορα—γρήγορα—γρή-
γορα. Θέλω νὰ σ' ἔ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ Μαρίνα :—Τί ὡραία δῶρα ποῦ ἔλαβα στὴ γιορτὴ μου!
Τὴν κούκλα, τὸ καρροτσάκι καὶ τὸ ζαινούργιο φουστάνι ποῦ φορῶ.

χω κοντά μου ώστε να μπορώ να σ' αγγίξω και να βελτιώνομαι πώς είσαι αληθινός. Τι άξέχαστη μισή ώρα είναι αυτή που περάσαμε χθές! Φοβάμαι μήπως την όνειρεύτηκα. Άν ήσουν συγγενής μου (έστω κι' ένας μακρινός τέταρτος εξάδελφος) θα μπορούσα να έρχομαι και να σε βλέπω κάθε μέρα, και να σου διαβάζω, και να σου σιάνω το μαξιλάρι σου, και να σου ιστώνω αυτές τις δυο μικρές ρυτίδες που έχεις στο μέτωπο και να κάνω τις άκρες από τα χείλη σου να σηκώνονται σ' ένα εύθυμο χαμόγελο. Μά τώρα είσαι πάλι εύθυμος και καλόκερος, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστο χθές το απόγευμα έτσι ήσουν προτού να σε αφήσω. Ο γιατρός είπε πώς πρέπει να είμαι πολύ καλή νοσοκόμος γιατί φροντίζουν δέκα χρόνια νεότερος. Έλπίζω πώς όταν είναι κανείς ευτυχισμένος, δεν φαίνεται αναγκαστικά δέκα χρόνια νεότερος. Θα εξακολουθούσε άρχα να με θέλεις ακόμη, καλέ μου, αν ξαναγινόμουν πάλι έντεκα χρονών;

Η χθεσινή ημέρα ήταν ή πιο καταπληκτική και αξιοθαύμαστη ημέρα της ζωής μου. Και ένενήντα έννά χρονών αν γίνω, ως την τελευταία μου στιγμή θα θυμάμαι και τις πιο παραμικρές της λεπτομέρειες. Το κορίτσι που έφυγε από το Λόκ-Γουίλλω τα ξημερώματα ήταν πολύ διαφορετικό από εκείνο που γύρισε πίσω το βράδυ. Η κυρία Σέμπλ με φώναξε στις τεσσαρεσήμερες. Επήδησα από το κρεβάτι μου μέσα στο σκοτάδι και ή πρώτη σκέψη που πέρασε από το μυαλό μου ήταν: «Σήμερα θα ιδώ τον Μπάριμπα-Μακροπόδη!» Επήρα το πρωτό μου στην κουζίνα με το φως ενός κεριού, και ύστερα έκανα με τη σούστα τα πέντε μίλλια ως το σταθμό μέσα στο πιο εξάισιο φθινοπωρινό γλυκοχάραγμα. Πριν ακόμη φθάσουμε έδηγήκε ο ήλιος και έλα τα δένδρα άρχισαν να κολυμπούν μέσα στο πορτοκαλάκι και στο κόκκινο και οι πέτρες και τα χωράφια άστραφταν σαν διαμάντια καθώς ο ήλιος έπεφτε επάνω στην ελαφριά πάχνη που τ' είχε σκεπασμένα. Η άτμόσφαιρα ήταν δροσερή και καθαρή σαν κρύσταλλο και γεμάτη υποσχέσεις. Το ήξερα πώς κάτι θα γινόταν. Σ' έλο το διάστημα του ταξιδιού οι ρόδες του τρένου τραγουδούσαν αδιάκοπα: «Θα ιδής τον Μπάριμπα-Μακροπόδη, θα ιδής τον Μπάριμπα-Μακροπόδη». Κι' αυτό μ' έκανε να είμαι ήσυχη. Είχα τόση έμπιστοσύνη στην ικανότητα του Μπάριμπα-Μακροπόδη να βάζει τα πράγματα στη θέση τους.

Και ήξερα πώς κάπου άλλου κάποιος άλλος —πιο αγαπητός μου από τον Μπάριμπα-Μακροπόδη— ζητούσε να με ιδεί, και είχα σαν κάποιο προαίσθημα πώς προτού περάσει ή ημέρα, θα τον έβλεπα κι' αυτόν. Και νά, που τον είδα!

Όταν έφθασα στο σπίτι της Λεωφόρου Μάδισον μου φάνηκε τόσο μεγάλο και σκοτεινό και επιβλητικό, που δεν έτόλμησα να μπω μέσα κι' έκανα πρώτα τον γύρο του τετραγώνου για να πάρω λίγο θάρρος. Δεν έπρεπε όμως να τρομάξω. Ο θυρωρός σας είναι ένας τόσο συμπαθητικός, αγαθός γερούλης, που μόλις τον αντίκρισα αισθάνθηκα σαν να βρίσκoμαι σπίτι μου. «Είστε ή μίς Άμποττ;» με ρώτησε, κι' εγώ του απάντησα: «Ναί», κι' έτσι δεν χρειάστηκε καθόλου να τον ρωτήσω για τον κ. Σμίθ. Με παρεκάλεσε να περιμένω στο σκρόνι. Ήταν μια θαυμασία, αυστηρή, σοβαρή αΐθουσα. Κάθησε στην άκρη μιας πελωρίας πολυθρόνας και έλεγα αδιάκοπα από μέσα μου:

«Θα ιδώ τον Μπάριμπα Μακροπόδη, θα ιδώ τον Μπάριμπα-Μακροπόδη».

Και έξαφνα γύρισε πάλι ο υπηρέτης και μου είπε αν έχω την καλοσύνη να περάσω στο γραφείο. Ήμουν τόσο συγκινημένη, ώστε στάληθαι με δυσκολία μόρεσα να σηκωθώ και να προχωρήσω. Πριν φθάσουμε στην πόρτα γύρισε στο μέρος μου και μου ψιθύρισε: «Ήταν πολύ άρρωστος, μίς! Σήμερα είναι ή πρώτη μέρα που του έδωσαν την άδεια να σηκωθεί. Δεν θα μείνετε πολύ για να μην τον κουράσετε, έτσι δεν είναι;». Με τον τρόπο που το είπε κατάλαβα πόσο σ' αγαπούσε—και γι' αυτό τον αγαπώ κι' εγώ.

Ύστερα κτύπησε την πόρτα και είπε: «Η μίς Άμποττ!» και εγώ μπήκα μέσα και ή πόρτα έκλεισε από πίσω μου.

Ήταν τόσο σκοτεινά, καθώς έρχόμουν από τον άπλετα φωτισμένο διάδρομο, που στην αρχή δεν μόρεσα να διακρίνω τίποτε. Ύστερα είδα μια μεγάλη αναπαυτική πολυθρόνα μπρός στο τζάκι κι' ένα τραπέζι στρωμένο για το τσάι με μια μικρότερη καρέκλα δίπλα του. Και ξεχώρισα πώς ένας κύριος καθόταν στη μεγάλη πολυθρόνα σιταχμένος με μαξιλάρια και με μια κουβέρτα ριγμένη πάνω στα πόδια του. Προτού προσφάσω να τον έμποδίσω, σηκώθηκε—με κάποια δυσκολία είναι ή αλήθεια—και στερέωσε την πλάτη του στην πολυθρόνα χωρίς να πηδέξει. Και τότε—και τότε—είδα πώς ήσουν έσύ. Άλλά και τότε ακόμη

δεν μόρεσα να καταλάβω. Φαντάσθηκα πώς ο Μπάριμπα Μακροπόδης σε είχε φέρει εκεί για να μου κάνει εκπλήξη.

Μά τότε έσο γέλασες και μου έδωσες το χέρι λέγοντας: «Αγαπητή μου μικρούλα Γιούντη, δεν υποπτεύθηκες ποτέ σου πώς εγώ ήμουν ο Μπάριμπα-Μακροπόδης;».

Την ίδια στιγμή άστραψε ή αλήθεια μπρός στα μάτια μου. Άχ, μά τί βλάκας που ήμουν! Ένα πλήθος μικροπραγματάκια θα έπρεπε να με είχαν κάνει να μαντεύσω αν είχα λίγη έξυπνάδα. Δεν θα έκανα για αστυνομικός, έ Μπάριμπα. . . . Τζέρβη; Αλήθεια, πώς να σε λέω; Έτσι σκέτα, Τζέρβη, δεν δείχνει και πολύ μεγάλο σεβασμό, κι' εγώ δεν μπορώ να μη δείχνω σεβασμό στον Μπάριμπα-Μακροπόδη.

Πόσο δεν είπαμε ως την ώρα που μπήκε ο γιατρός και με παρεκάλεσε να σε αφήσω μόνο. Ήμουν τόσο σαστισμένη όταν έφθασα στον σταθμό, ώστε κόντευα να πάρω το τρένο για τον Άγιο Αουδοβίκο. Μά και έσο ήσουν σαστισμένος. Ξέχασες δόδεκα να μου προσφέρεις τσάι. Είμαστε όμως και οι δύο μας πολύ-πολύ ευτυχισμένοι, δεν είναι έτσι; Έφθασα στο Λόκ-Γουίλλω όταν είχε κιόλας σκοτεινιάσει—άλλα ω, πώς έλαμπαν τα άστρα. Και σήμερα το πρωί έπήρα τον Κόλιν και γυρίσαμε όλα τα μέρη όπου είχαμε πάει οι δύο μας, και στο καθένα από αυτά αναθυμώμουν τί έλεγες και πώς ήσουν. Τα δάση σήμερα έχουν το χρώμα σκούρου μπρούτζου και ο άέρας είναι παγωμένος. Είναι καιρός για μακρινό περίπατο. Πόσο θα ήθελα να βρίσκoμαι εδώ και να ανεβαίναμε μαζί τα βουνά! Μου λείπεις πολύ, Τζέρβη αγαπημένη μου, αλλά πόσο διαφορετικά από πριν: θα ξαναϊδωθούμε σε λίγο πάλι. Τώρα ανήκουμε ο ένας στον άλλον στήληθαι και όχι όπως πρώτα με τη φαντασία μου. Δεν πρέπει να μου φαίνεται παράξενο που ανήκω επιτέλους σε κάποιον; Πάντως για μένα είναι ένα πολύ-πολύ γλυκό συναίσθημα.

Και δεν θα σ' αφήσω ποτέ, ούτε για μια στιγμή να είσαι λυπημένος. Δική σου για πάντα Γιούντη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΕΡΑΣΙΕΣ (ΜΥΘΟΣ)

—Τι χάλια που έχεις, κακομοίρα μου! είπε με συμπόνια μια άκαρπη κερασιά στη γειτονισιά της στο δεντρόκηπο.

—Έχεις δικίο, αναστέναξε ή άλλη, ή καρπερή. Κι' εγώ το βλέπω, πώς ώρατα πληρώθηκε για τον κόπο μου.

Ολόκληρο τον Ιούνιο ή κερασιά ήταν γεμάτη ζουμερά κατακόκκινα κεράσια, που κρέμονταν σε μάτια από κάθε της κλαδάκι. Τα κλαριά της αποκαμωμένα από το βάρος του καρπού που είχαν τόσον καιρό βαστήξει, έγερναν τώρα ως στη γη. Τα φύλλα της ήταν στρώμα κάτω στο χώμα. Ένα φριχτό σκιαχτρο άσχημιζε την κορυφή της. Μια σκάλα, ακουμπισμένη στον κορμό της, φάνερωνε το πέραςμα των βανδάλων. Ένα σωρό κλαριά σπασμένα, τσακισμένα, με τα μαραμένα φύλλα τους έφερναν μέσ' στο καλοκαίρι τη θύμηση του φθινοπώρου. Η χλόη στη ρίζα της ήταν πατημένη, έλειει.

—Για ιδές με έμένα! έκανε ή άκαρπη κερασιά. Από τότε που γεννήθηκα κρατάω πάντα το ίδιο σύστημα και ποτέ δεν εγκατέλειψα τις άρχές μου. Ούτε δυο κεράσια το χρόνο δεν κάνω. Έτσι μ' αφήνουν όλοι στην ήσυχία μου. Κοίταξέ με πώς είμαι! Ούτε ένα φύλλο δεν μου λείπει, ούτε ένα μου κλαδί δεν είναι τσακισμένο, ούτε ένα γδάρισμα δεν έχει ο κορμός μου. Ο έχων όλα ακούει, ακουέτω. Άς πάψουμε όμως μια στιγμή γιατί έρχεται ο άφέντης.

Κι' αλήθεια, ο άφέντης ήρθε κοντά και κοίταξε με προσοχή τα δύο δέντρα.

—Τελοςπάντων, είπε, αυτή ή κερασιά δεν θέλει ποτέ της να καρπίση. Στο τέλος μου φαίνεται πώς θα την κόψω για να δώσω τουλάχιστο να μου κάνουν κάτι με το ξύλο της.

—Τάκουσε, καίμένη; έκανε τρέμοντας ακόμη από την ταραχή της ή καρπερή κερασιά μόλις ξεμάκρυνε λίγο ο άφέντης. Δεν σου φαίνεται πώς είναι καλύτερο να προτιμήσης να θυσιάσης την ξενοιασιά σου και την όμορφιά σου για να γλυτώσης τη ζωή σου; Αυτό που είπε ο άφέντης είναι φριχτό.

—Μπά, δεν βαρύνεσαι, απάντησε ή άλλη. Δεν πρέπει να το πάρης τόσο στα σοβαρά. Κάθε χρόνο τα ίδια λείει. Δεν θα το κάνη όμως ποτέ. Του είμαι βλέπεις απαραίτητη, γιατί αν λείψω, θα το χαλάση ή δενδροστοιχία του.

(Απ' το Γαλλικό)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

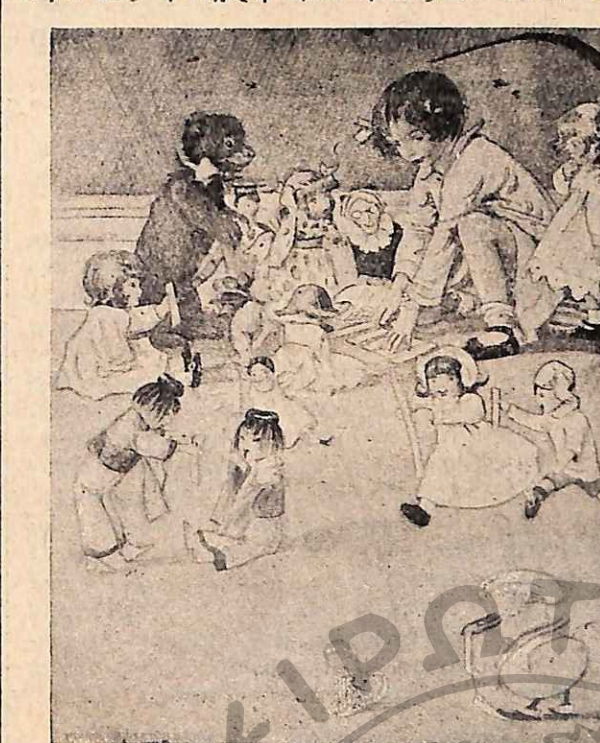
ΙΗ'. — Η Ροζίνα θα διαλέξη.

Επιτέλους έκοψα τις δεκάξη διάφορες λουριδίτσες, τις κράτησα όλες με το ένα χέρι σε τρόπο που να μην φαίνεται ποιά είναι ή μακρύτερη, και τις παρουσίασα πρώτα στη Γιαγιά.

—Σαν πιο μεγάλη, της είπα, σεΐς θα τραβήξετε πρώτη. Έμπρός, διαλέξτε μια ακρίτσα στην τύχη και τραβάτε.

Η Γιαγιά έτραβήξε κι' οι άλλοι έκαμαν το ίδιο, καθένας με τη σειρά του. Τελευταίος, ο μικρότερος, ο Σαρλό. Μ' αυτός ο καίμενος δεν είχε να διαλέξη, γιατί ένα μόνο χαρτάκι είχε μείνει στα χέρια μου.

Τελείωσε. Τώρα έπρεπε να παραβάλουν τα χαρτάκια τους, για να ιδούν ποιός τραβήξε το μακρύτερο. Έγινε μεγάλη φασαρία, γιατί όλοι μιλούσαν, φώναζαν μαζί. Αναγκάσθηκα να επέμβω. Κι' έτσι εξακριβώθηκε πώς ή τυχερή ήταν ή Ροζίνα. Αυτή είχε τραβήξει το μακρύτερο χαρτάκι κι' αυτή θα διάλεγε το παιχνίδι που θα παίζαμε.

Αξαφνα ακούσθηκαν κλάμματα. Έκλαιγε ο Άλφρεδος, που τον είχα ξεχάσει πάνω στην καρέκλα του τιμωρημένου. Αυτός δεν έτραβήξε κληρο ή ήταν άπαρηγόρητος. Τον παρηγόρησα με φιλία και το υποσχέθηκα να μην τον ξεχάσω άλλη φορά.

Περίεργο όμως. Άφου ο Άλφρεδος δεν έτραβήξε, πώς δεν περιόσεψε κανένα χαρτάκι; Μη δεν είχα κόψει δεκάξη σωστά, ή μην είχε πάρει κανένας δυό;

Τους είπα να κοιτάξουν για να βοεθ ή λάθος. Όχι, όλοι από ένα χαρτάκι είχαν. Μόνο ο πονηρός Κουίν-Κουίν,

για να με γέλαση, έκοψε σε δυο το δικό του, και φώναξε: —Ορίστε, εγώ έχω δυό! Κατάλαβα άμέσως την πονηριά του και το φώναξα με θυμό: —Κουίν-Κουίν, είσαι ανυπόφορος! Στο κρεβάτι σου γοήγορα! Δε θα λάβης μέρος στο παιχνίδι που θα διαλέξη ή Ροζίνα. Έμπρός!

Θέλοντας και μή, ο Κουίν-Κουίν πήγε στο κρεβάτι του. Όσο για τα χαρτάκια, αφού κανένα παιδί δεν είχε πάρει δυό κι' αφού δεν είχε περισσέψει χαρτάκι και για τον Άλφρεδο, φαίνεται πώς εγώ είχα κάνει λάθος και, αντί για δεκάξη, είχα κόψει μόνο δεκαπέντε. Δε φταίω όμως. Με παραλάλίζουν τόσο αυτά τα παιδιά!

Και νά, ύστερα άλλη φασαρία. Ο Άλφρεδος που δεν είχε πάρει χαρτάκι, έκλαιγε κι' έλεγε πώς ή Ροζίνα έπρεπε να το δώσει το δικό της.

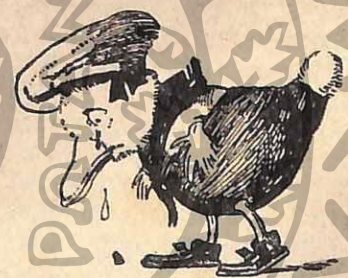
—Κι' γιατί εγώ κι' όχι άλλος; φώναζε με θυμό ή Ροζίνα.

—Γιατί το δικό σου είναι το μεγαλύτερο και, αν μου δώσης, θα διαλέξω παιχνίδι εγώ.

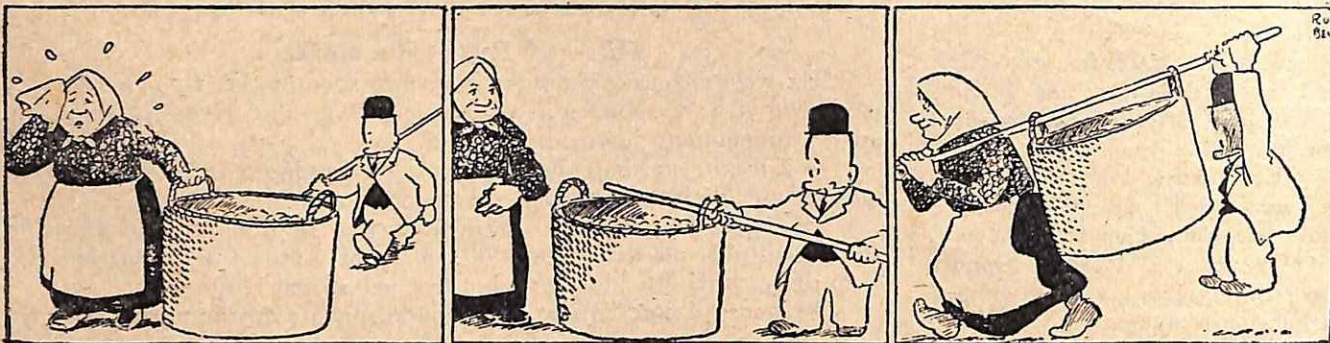
—Μά γι' αυτό ίσα-ίσα δεν σου το δίνω!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΒΑΣΤΑΖΕΤΕ...

Κωμική σκηνή σε 3 εικόνες χωρίς λόγια.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Γι' αυτό δεν έπαυε να μαζεύει, να σωρεύει, να θησαυρίζει. Φυσικά, σ' αφ' εφ' ούτως φιλάργυρος που ήταν, τίποτα σχεδόν δεν εξέδευε από τα πλούτη του. Δεν είχε ανάγκες να θεραπεύει, ή μάλλον περιωριζόταν τις ανάγκες του στο ελάχιστο. Από τη φιλαργυρία του έμεινε κι' ανύπαντρος. Ήταν αυτός για νάχη γυναίκα, παιδιά, οικογένεια; Άλλους συγγενείς, αδέρφια, ξαδέφια, ανίψια, δεν ήξεραν νάχη παρά μόνο μια αδελφή. Στο σπίτι του, ή μάλλον στην Τράπεζά του, ή μάλλον στο χρηματοκιβώτιό του, ζούσε με μια γριά ντόπια υπηρέτρια που δεν του έκδοτιζε πολύ.

Τέτοιος ήταν ο συκληρονόμος του καπετάν-Αντιφέρ. Και τώρα αυτός άπορούσε—και με την αλήθεια με το δικό του—τί λογής ύπηρεσία είχε προσφέρει ο φιλάργυρος τοκογλύφος στον υπέρπλουτο Καμύλκ-πασά, ώστε να αισθανθή την υποχρέωσιν να του κληροδοτήσει τη μισή του περιουσία; Ίδου με λίγα λόγια:

Όταν ήταν είκοσιεπτά χρονών, όρφανός από πατέρα και μητέρα, ο Ζαμπουκός έμεινε στην Αλεξάνδρεια όπου εξασκούσε με μεγάλη επιτυχία, το επάγγελμα του έμπορου μεσίτη.

Το 1829, ο Καμύλκ-πασάς, φοβούμενος την πλεονεξία του εξαδέλφου του Μουράτ, σκέφθηκε, καθώς θα θυμάστε, να ρευστοποιήσει την περιουσία του και να τη μεταφέρει στη Συρία για περισσότερη ασφάλεια. Του χρειάστηκαν λοιπόν μερικά πράκτορες ή μεσίτες, που έπρεπε να είναι πιστοί και να ενεργήσουν με φρόνηση, μυστικά, γιατί άλλοιως κινδύνευε κι' η ελευθερία τους. Ο νεαρός Ζαμπουκός ήταν ένας απ' αυτούς. Κι'

έδειξε τόσο μεγάλο ζήλο, ώστε σ' αυτόν ο Καμύλκ έμπιστεύθηκε τα πάντα.

Φάνηκε άξιος της εμπιστοσύνης του. Χάρη στην ικανότητά και την τόλμη του Ζαμπουκός ρευστοποιήθηκε ή μεγάλη περιουσία και μεταφέρθηκε σε σίγουρο μέρος. Η άστυνομία όμως του Μεχμέτ-Αλή, μετά την αναχώρησή του Καμύλκ, υποπτεύθηκε τον μεσίτη του και τον έφυλάκιζε. Αργότερα, επειδή δεν είχαν αρκετές αποδείξεις, τον απόλυσαν. Ο άνθρωπος ωστόσο κινδύνευε σοβαρά κι' αυτό ο Καμύλκ δεν θα το ξεχνούσε ποτέ. Κι' όπως τον θυμάται ο Αντιφέρ, που το 1799 στη Γιάφφα του έσωσε τη ζωή, έτσι ευγνωμονούσε και το Ζαμπουκό που, ύστερ' από τριάντα χρόνια, του έσωσε την περιουσία.

Έτσι το 1841, ο Θωμάς Αντιφέρ από το ένα μέρος, ο τραπεζίτης Ζαμπουκός από το άλλο, έλαβαν από ένα γράμμα του Καμύλκ που τους πληροφορούσε πως είχαν να λάβουν το μερτικό τους από ένα θησαυρό έκτατο έκατομμυρίων παραχωμένο σε κάποιο άγνωστο νησί, που καθέναν τους μάθαινε από το ίδιο γράμμα το πλάτος του, κι' αργότερα θα μάθαινε και το μήκος του.

Ξέρουμε τι έντύπωση έκαμε αυτό το γράμμα στο Θωμά Αντιφέρ και κατόπιν στο γιό του Πέτρο. Και μπορούμε να φαντασθούμε πόσο μεγαλύτερη ήταν ή έντύπωση του φιλάργυρου Ζαμπουκός. Δεν είπε λέξη σε κανένα, τριπλοκλείδωσε τους άριθμούς του πλάτους σ' ένα σουτάρι της κάσας του, κι' από τότε περίμενε να του παρουσιασθή, από μέρα σε μέρα, από στιγμή σε στιγμή, ο Αντιφέρ αυτός που του έλεγε το γράμμα. Για

τον Καμύλκ-πασά τίποτα στο μεταξύ δεν είχε μάθει ούτε τη σύλληψή του το 1834, ούτε τη μεταφορά του στο Κάιρο, ούτε την εγκάθειρξή του στο φρούριο, ούτε το θάνατό του το 1852.

Κι' είχαν περάσει είκοσι δολόκληρα χρόνια, από το 1842 ως το 1862, που περίμενε το μήκος του κι' ο Ζαμπουκός. Αλλά στιγμή δεν είχε χάσει την εμπιστοσύνη του. Γιατί αυτός ήξερε καλά πως ο θησαυρός υπήρχε. Μια μόνο λύπη είχε ο φιλάργυρος; πως ήταν υποχρεωμένος να τον μοιρασθή μ' έναν άλλον...

Ας προσθέσουμε πως, όσο λίγο κι' αν ήξερε από γεωγραφικά, καταλάβαινε πολύ καλά πως ο συνδυασμός πλάτους και μήκους ήταν απαραίτητος για την ανεύρεση των έκατομμυρίων και πως ούτε ο Αντιφέρ μπορούσε να κάνει τίποτα χωρίς αυτόν, ούτε αυτός χωρίς τον Αντιφέρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Όπου ο καπετάν-Αντιφέρ άκούει μια τόσο παράξενη πρόταση, ώστε φεύγει τρεχάλα για να μην άπαντήση.

— Μπορώ να ιδώ τον τραπεζίτη Ζαμπουκό;

— Αν είναι για υπόθεση, μάλιστα.

— Μάλιστα, για υπόθεση.

— Τ'ονομά σας;

— Ένας ξένος πέστε του, άρκει.

Ο καπετάν-Αντιφέρ έκανε αυτή την όμιλία μ' ένα γέρο ίθαγενή που μιλούσε άσχημα τα γαλλικά, στο βάθος ενός μικρού γραφείου χωρισμένου σε δυό μ' ένα καγκελωτό διάφραγμα.

Ο Μαλουίνος δεν θέλησε να πη τ'ονομά του, για να ιδή τι έντύπωση θάκανε στον τραπεζίτη όταν θα του έλεγε ο ίδιος:

«Είμαι ο Αντιφέρ, γιός του Θωμά, από το Σαιν-Μαλό!».

Σε λίγο βρισκόταν σ' έν' άλλο

γραφείο με άσβεστόχριστους τοίχους γυμνούς, με ταβάνι μαυρισμένο απ' τις καπνιές των λαμπών, και που τα μόνα του έπιπλα ήταν ένα χρηματοκιβώτιο σε μια γωνιά, δυό τραπέζια και δυό σκαμνιά.

Σ' έν' από τα τραπέζια καθόταν ο τραπεζίτης. Οι δυό λοιπόν κληρονόμοι του Καμύλκ βρισκόνταν τώρα άντιμέτωποι.

Χωρίς να σηκωθή, ο Ζαμπουκός στερέωσε τα μεγάλα στρογγυλά ματογυάλια του στη μύτη του, που έμοιαζε με ράμφος παπαγάλου, και σήκωσε λιγάκι το κεφάλι του.

— Σε ποιόν έχω την τιμή να μιλώ; ρώτησε γαλλικά.

— Στον καπετάν-Αντιφέρ!

Καμιά έντύπωση. Ούτε κουνήθηκε καν ο τραπεζίτης. Καμιά κραυγή δεν εξέφυγε απ' το σφιχτό του στόμα. Μόνο μια άστραπή έλαμψε πίσω απ' τα ματογυάλια, άλλ' άμέσως χαμήλωσαν τα βλέφαρα και την έκρυψαν.

— Σας λέω πως είμαι ο καπετάν-Αντιφέρ.

— Τό άκουσα.

— Αντιφέρ Πέτρος-Σερβάν-Μαλό, γιός του Θωμά Αντιφέρ, από το Σαιν-Μαλό, Ίλλ-ε-Βιλαίν, Βρετάνη, Γαλλία.

— Έχετε καμιά πιστωτική έπιστολή σε μένα; ρώτησε ο τραπεζίτης με φωνή που δεν έδειχνε την παραμικρή συγκίνηση.

— Πιστωτική έπιστολή; μάλιστα! άποκρίθηκε ο Αντιφέρ συγχυσμένος από την ψυχρότητα αυτής της υποδοχής: πιστωτική έπιστολή για έκτατο έκατομμύριο.

— Φέρτε τη, είπε απλά ο Ζαμπουκός, σ' ένα έπρόκειτο για καμιά έκατοστή πιάνστρα.

Ο Αντιφέρ τα έχασε τέλεια. Μή δεν ήταν αυτός που τον περίμενε είκοσι χρόνια; μή δεν ήταν αυτός που κατείχε το πλάτος του δευτέρου νησιού;

Η ταραχή του ήταν τόσο μεγάλη ώστε, χωρίς να θέλη, κάθισε σ' ένα σκαμνί. Ακίνητος κι' άσυγκίνητος πάντα, ο τραπεζίτης τον κοίταζε πίσω απ' τα ματογυάλια του. Χωρίς άλλο θα συλλογιζόταν: «Τι άδύνατος άνθρωπος αυτός ο θαλασσινός!! Θά μου είναι πολύ εύκολο να τον τουμπάρω...»

Όστόσο ο Αντιφέρ είχε συνέλθει Κι' άφου σκούπισε

με το μαντήλι του το πρόσωπό του και μασσούλισε λίγο το χαλίκι που είχε πάντα στο στόμα σηκώθηκε.

— Είσατε αλήθεια ο τραπεζίτης Ζαμπουκός; ρώτησε χτυπώντας το τραπέζι με τη χερούκλα του.

— Μάλιστα. Δεν υπάρχει άλλος με το ίδιο όνομα στην Τύνιδα.

— Και δεν με περιμένετε;

— Όχι.

— Ο έρχομός μου δεν σ'άς έχει προαναγγέλθει;

— Από ποιόν;

— Από κάποιον πασά... μ' ένα γράμμα...

— Ποιόν πασά; Γράμματα πασάδων λαβαίνω έκατοντάδες...

(Ακολουθεί)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΡΓΗ

Ποιά ώρα, παιδάκι μου, σ' αγαπώ πιο πολύ;

Μακριά μας, σ' άκρογαλιά, ή χαλαυγή έρόδισε τα γαλανά της θάλασσας νερά. Κι' ώχρo, δειλό, άμφίβολο ακόμα μπαίνει στην καμαρούλα σου το φως. Άνοίγεις τα ματάκια κι' ανακαθίζεις στο κρεβάτι σου με μιαν. Τό βλέμμα σου μ' αναζητά και σ' αν με συναντήσει χαμογελούν τα χείλη σου. Έλα! Σ' αγαπώ.

Βαρύθηκες, χρυσό μου! Μά ή μανούλα κάτι έχει να βάλει ακόμα στο σουτάρι. Δε θα μ' αφήσης; Ναι, είσαι καλό παιδί. Γι' αυτό κι' εγώ σου δίνω ένα μπισκότο. Χοροπηδάς καθώς βλέπεις ν' ανοίγει το ντουλάπι. Ξεφωνίζεις σ' αν βλέπεις κουτί. Και

με κοιτάς με άπειρη χαρά όταν σου βάλω τη λιχουδίτσα στο χεράκι. Τρώς. Τα ψίχουλα σκορπίζονται στο φορεματάκι σου. Ένα-ένα τα πιάνεις, σ' αν σου γινάται, και τα φέρνεις στο στοματάκι. Και ψάχνεις και τρώς και κοιτάς μ' άπορία τις φουχτίτσες που άδειασαν. Πουλί μου, σ' αγαπώ.

Παίζουμε. Η μαμμά ξαναγίνεται παιδί. Πόσων χρονών; Πέντε, τριών ίσως και πιο λίγο. Νά την ή «μπάμπα» το χεράκι μόλις τη χωράει. Τη χωράει. Την πετάς κι' εγώ τρέχω με ξεφωνητά και στην ξαναφέρνω. Και γελάς και γελώ, κι' είμαστε της ίδιας ήλικίας κι' οι δυό παιδιά. Κι' οι ώρες κυλούν κι' ή δουλειά με προσμένει. Στην άγάπη σου δλα θυσία!

Στον περίπατο τώρα. Έλα, τ' άμαξάκι προσμένει. Η κουδετοούλα, το μαξιλάρι, δλα άνετα κι' αναπαυτικά. Θά καθίσεις χρυσό μου, φρόνιμα μια φορά; Ναι κάθεται ή σουχα μ' για λίγα λεπτά. Έν' αυτοκίνητο περνάει. Ορθώνεται και το κοιτάς. Τα μάτια σου τ' ακολουθούν καθώς τρέχει γοργότατο. Άλλο τώρα. Ένα σκυλί σγουρόμαλλο γαυγίζει δίπλα μας. Σκύδεις να του δώσεις το χεράκι. Η μαμμά σε κρατεί να μην πέσης. Ένας γέρος περνά, σε κοιτάζει. Του χαμογελάς πρόσχαρα. Γελά κι' αυτός και σε κοιτάζει τρυφερά. Θά του θυμίσεις ίσως κάποιο έγγονο γλυκό, κι' αγαπητό. Τα παιδιά σχολούν. Σ' δλα άπλώνεις τα χεράκια, ξεφωνίζεις, σκύδεις. Κι' ή μαμμά σε κρατάει πάντα, σε καθίζει σίγουρα. Με τυραννείς μ' σ' αγαπώ τόσο πολύ!

Κοιμάσαι γλυκό, λατρεύω το άγγελούδι μου! Άνάλαφρη και ρυθμική ή ανάσα σου, σ' αν τραγουδά γλυκόνχο φτάνει σ' αυτά μου. Σηκώνομαι και θαυμάζω το κερασένιο στοματάκι, τα μάγουλα που μοιάζουνε τώρα τ' άλλα ρόδα, τη σκιά που ρίχνουν σ' αν ματιών την κοιλότητα τα κλεισμένα ματόκλαδα. Κοιτάω τα μπρασάκια π' άπλωθηκαν στο μαξιλάρι σε μια στάση ξανανασιές και υπέρτατης γαλήνης. Κι' ή ψυχή μου, τα χείλη, ο νους ξαναλένε πως καμιά ζωγραφιά δεν υπάρχει πιο όμορφη απ' τα μικρά πλάσματάκια του Θεού σ' αν κοιμούνται κάτω απ' τ' Άγγέλου τη σκέπη. Σ' αγαπώ τώρα, πολύ, πιο πολύ, γλυκό μου παιδάκι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ

1.—ΣΠΥΡΟΣ Φ. ΛΥΤΚΟΥΡΗΣ, Ρότερνταμ της Ολλανδίας. Α' βραβείον του Α'. Διαπλαστικού Διαγωνισμού του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μπάρν. 10ε σελ. 262 φιλ. 22 του 1935.—2. ΘΕΟΔΩΡΟΣ Φ. ΛΥΤΚΟΥΡΗΣ, Ρότερνταμ της Ολλανδίας. Α' βραβείον (έντός Διαγωνισμού) του Β'. Διαπλαστικού Διαγωνισμού του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μπάρν. 10ε σελ. 442 φιλ. 37 του 1935.

Πώς θα περάσετε πιο εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι’ αὐτοῦ πού θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, πού ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιροκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον— καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου

393. Δεξιόγραφος

Σὲ πρόθεση δισύλλαβη
Μιά μέρα ἂν προσκολληθῇς.
Στὴ θάλασσα θεότῃτα
Μεγάλῃ θάντικρύς.

Ἀγκάθι

394. Στοιχειόγραφος

Ποιητὴ ἀλεξανδρινῷ
Νά, τὸν ἀποκεφαλίσω
Καὶ διπρόσωπο θεῷ
Τῶν Ρωμαίων σχηματίζω.

Λευλεῶ

395. Μεταγραμματισμός

Κι’ αὐτὸ ἀξίζει λίγο ἰδρώτα:
Ἄν τὸ λάμβδα γίνῃ νι,
Ἀπὸ σχῆμα πού ἦταν πρῶτα
Πουλί ὦρατο θὰ φανῇ.

Πασχαλιᾶτικο Λευλεῶδι

396. Αἰνίγμα

Ἐρετε οεῖς ποῦ νάναι τάνθος
Ποῦ τὸ χεῖμῶνα ξεφυτρώνει;
Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τὸ μόνο.
Μὰ τὸνομά του αὐτὸ δηλώνει.
Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου

397. Πυραμῖς

```

+
* + *
* * *
* * *
* * *

```

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, ζῶον μυρμηκαστικὸν κερασφόρον, θεὰ μήτηρ ὀμηρικῷ ἥρωος, μέγας ὀλιανδὸς φιλόλογος ἑλληνιστῆς, αὐθάδεια-θρασύτης. Οἱ σταυροὶ καθέτως μέγας γεωμανὸς φιλόσοφος τῶν νεωτῶν χρόνων.

Τρύπα στὸ Νερό

398. Ἐπιγραφή

```

Λ
Ι Η Ι Σ
Ι Τ Θ Π Α
Φ Α Η Ε Ν Ρ Η
Ε Ν Ι Α Κ
Α Α Κ
Ν

```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Αὐγουστιᾶτικο Δελινὸ

399-403. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῖν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὁμως, θέρος, σέβας, κοινός, μέγας.
Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

404. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν κριτὴν τοῦ Ἀδου, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, ἀρχαίων θεόν:

1, Ἀρχαῖος ἱατρός θεοποιηθεὶς 2, Προδότης 3, Μέγας ἀρχαῖος βασιλεὺς 4, Πτηνὸν μαῦρον 5, Ποτὸν μεθυστικόν 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἀθῶα Ὑπαρξίς

405. Γρίφος

ε ου ου δεν δεν τ' ἦν
Ἀγκάθ' ε στή θες κᾶν σου περ Ν
ε ου ου δεν δεν
ε ου ου δεν δεν

Γεώργιος Χ. Χαραλάμπος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 19

214. Λεγεὼν (λέγε, ὦν). — 215. Πάρος-Χάρος. — 216. Πυρᾶ-Πύρρα. — 217. Ὁ Νίκος, ἡ νίκη.

218. ΣΥΣ

Σ Ω Ο Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Σ Υ Λ Α Λ Σ
Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ
Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ
Σ Ε Μ Ι Ρ Α Μ Ι Σ
Σ Ι Α Β Ε Σ Τ Ρ Ο Σ
Σ Α Λ Λ Ο Υ Σ Τ Ι Ο Σ

219. ΥΑΚΙΝΘΟΣ (ἄκανθα, Κύθνος, ἱανθος, ναός, θίασος, ὀκά, Σικινός). — 220. Σιδών, Ἰνομός, Σῆκον, Νάξος, Σίμων. — 221. Β· ΜΑΝ· ΠΡΤΤΝ = Βία μηδὲν πράττειν (Βόας, Μασσαλία, Δούξ, Νέρον, Πήγασος, Ρόδος, Ταρσός, Τάγος, Νάρθηξ). — 222. Μῆνιν ἄοιδε, θεά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΣ'—507]

Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, Τρελλοπαρέα, Ἀσπρη Μάσκα, ἐτοιμασθῇτε νὰ ἀντιμετωπίσετε τὸν: **Μαρμαρωμένο Βασιλιά.**

[ΔΣ'—508]

Γιὰ τοῦ Ἰσκιου, ὁ καιρὸς θὰ δείξῃ ποῖός εἶναι γελασμένος.

Δεπτὴ Καρδούλα

[ΔΣ'—509]

Δὲν εἶναι καθόλου σωστό, Ἀτρόμητε Θαλασσοπόρε, νὰ βολεύτῃς κάθε βράδυ ὅλο με κορίτσια. Περὶεργο... Δὲν ἔχεις φίλους;

Δεπτὴ Καρδούλα

[ΔΣ'—510]

Ἀλληλογραφεῖτε, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια μὲ δλους-δλες. Μὴν ἀρνηθῇτε, Στεῖλτε: Νίκην Λυμπέρη, ὁδὸς Ἀθανασάκη, Βόλον, διὰ:

Γελασίνα, Τρελλὴ Νεότης

[ΔΣ'—511]

Πάρι: ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ... Πάρις=Βλάσης Παπαδόπουλος. Σοὺ χρειαζότανε.

Γελασίνα

[ΔΣ'—512]

Προκηρύσσω διμνηνὸν δίδραχμον διαγωνισμόν γραμματισμῶν (σειρὰ) καὶ γελοιογραφῶν. Γράψατε: Κον **Εὐγένιον Βαλασάκη**, Σποράδων 13 Ἀθῆναις

[ΔΣ'—513]

Κόκκινε **Τοξότη**, ἐπῆρες μάθημα καλὸ: τί ἦταν αὐτό; !! ἄλλη φορά λάβε τὰ μέτρα σου. **Εὐχάριστος Τύραννος**

[ΔΣ'—514]

Ἀσπρη Μάσκα, δὲν εἶμαι Γουλανδρῆς. (Διαπλ. βεβαιότατα). Σοὺ λέγω ἀκόμη, ὅτι μὴ προσπαθῇς νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς, γιατί ἄδικα θὰ χάσῃς τὸ καιρὸ σου.

Εὐχάριστος Τύραννος

[ΔΣ'—515]

Δεπτὴ Καρδούλα, μὴ θυμῶνεις γιατί εἶσαι μικρή, καὶ μπορεῖ νὰ πάθῃς τίποτε. **Εὐχάριστος Τύραννος**

[ΔΣ'—516]

Δὲν θὰ χαρῇτε τὰ νέα σας ψευδώνυμα, Ὁμίχλη = Καζάνα, Σίρλεϊ = Γεωργαλά. **Ατρόμητος Διαπλάσῃς**

[ΔΣ'—517]

Διαπλάσῃς, λόγῳ ἀσθενείας μερικῶν μελῶν των, παρατείνουσι τὸν [ΔΣ'—323] διαγωνισμό τους ἕως τὸν Σεπτέμβρη.

[ΔΣ'—518]

Τζιτζίκι, Μακεδονοπούλα, Ντόριαν Γκρέυ, ἡ ἀλληλογραφία σας θὰ μοῖφευε ἀμετρη χάρά. Γράψτε: Πάρλαν, Φυλῆς 171α Ἀθῆναις.

Ἀγνὴ Καρδιά

[ΔΣ'—519]

Πρωτοπαίνοντάς στο γελαστὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους ες, **Μαῦρο Διαμάντι**

[ΔΣ'—520]

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν. Στεῖλατε: Ἀρτέμιον Βασιλόγλου, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 37, Θεσσαλονίκη. — **Ἀθῶ, Εὐχάριστε Τύραννε** πότε θ' ἀνταποδώσετε τετραδιάκια;

Λευκοπυργιώτης

[ΔΣ'—521]

Εὐχαριστῶ ὅσους ἔλαβαν μέρος στο διαγωνισμό μου. Βραβεῖω τοὺς: Τῶν Λαρισάτο. Ἀγνή, Μ. Καλεῖρα, Ρέλια, Βάνδα, Ἄγιν Παλμόν. **Ἀγράμπελη**

[ΔΣ'—522]

Διαπλάσῃς ες ὅσοι βρισκόσαστε στο Χαλάντρι, θὰ θέλαμε νὰ γνωριστοῦμε. Ἀπαντήστε μ' ἀγγελία.

Ἀγράμπελη-Πειραιωτάκι